

Hij gaf Kathy zo'n harde duw dat ze op de grond viel. Nicks protest negerend liet hij er een harde trap in haar zij op volgen. Kathy gaf een kreet van de pijn en schrik.

Nu werd Nick kwaad. Hij greep Joel hardhandig bij zijn arm. "Ben jij helemaal! Meekomen jij, naar je vader! Mijn dochter zo aanvallen... Denk eens na, man!"

Hij sleurde Joel het korenveld in richting zijn huis. Kathy krabbelde haastig overeind en volgde hen naar de oude, versleten houten boerderij waar Joel met zijn vader woonde. Kathy wist eigenlijk niet wat er met zijn moeder gebeurd was, ze had in ieder geval nog nooit een vrouw op de boerderij gezien of Joel erover gehoord.

Toen ze het erf opliepen, kwam Joels vader naar buiten. Hij deed Kathy altijd denken aan een woeste pitbull als ze hem zag. Nu ook weer: zijn gezicht was rood van woede en hij leek bijna te kunnen bijten.

"Wat moet dat met mijn zoon?" snauwde hij Nick toe.

Die duwde Joel in zijn richting. "Je kunt je zoon eens wat manieren leren. Mijn dochter op de grond duwen en haar dan nog trappen ook!"

Joels vader gaf zijn zoon onmiddellijk een draai om zijn oren. Geschrokken deed Kathy een stap naar achteren. Joels vader stuurde zijn zoon met een woest gebaar naar binnen. Zonder nog iets te zeggen ging hij vervolgens Joel achterna. Nick sloeg een arm om Kathy's schouders.

"Kom," zei hij zacht. Hij leidde Kathy terug door het korenveld naar de rivier.

"Waarom slaan sommige ouders hun kinderen?" wilde Kathy weten.

Haar vader glimlachte triest naar haar. "Ik heb echt geen idee, lieve meid. Ik zou het nooit kunnen!"

Dat wist Kathy maar al te goed. Haar vader was weliswaar dol op zijn werk, maar hij wist altijd tijd te maken voor zijn enige dochter. Dat was ook al zo voor haar moeder overleden was. Werk was belangrijk voor Nick, maar zijn dochter nog meer!

Terug bij de kist was Kathy nog steeds nieuwsgierig naar wat erin zat. Hoewel ze haar vader zag aarzelen om aan iets te komen wat niet van hen was, besloot hij toch de kist mee terug te nemen richting hun huis. Kathy hielp hem dragen, verbaasd over dat de kist lichter was dan dat hij eruit zag.

Bij het huis haalde Nick een hamer uit het kleine schuurtje ernaast om de kist mee te openen.

Zodra het deksel eraf was, staarden ze allebei met open mond naar de inhoud. De kist zat vol met geweren...

"Ik bel de politie," besloot Nick na een paar stille momenten. "Nergens aankomen!"

Dat was Kathy ook niet van plan. Hoewel ze op een eiland woonde waar nooit iets gebeurde, wist ze wel wat geweren waren en dat het geen speelgoed was. Hoe Joel aan een kist vol kwam, was haar een raadsel. Of zou zijn vader er meer van weten?

Vanuit zijn controlekamer belde Nick de plaatselijke politie. "Goedemiddag, Nick James hier van de luchtverkeersleiding. We hebben zojuist in de rivier een kist met geweren gevonden. Ja, geweren, ja. Hmm? Fijn! Dan zien we u zo!"

Hij beëindigde het gesprek en keek naar Kathy met een glimlachje. "Ze komen zo snel mogelijk."

Kathy knikte alleen als reactie. Ze bleef een paar tellen stil tot ze een lampje zag knipperen bij haar vaders computerscherm. Ze wees ernaar. "Wil er iemand contact?"

"Oh, dat zal het postvliegtuig zijn!" schrok haar vader. Hij zette snel zijn headset op. "Hallo, hier Ferblé Airport, zegt u het maar! Oh, hallo, Diane!"

Bij het horen van de naam glimlachte Kathy. Diane Barrows was een pilote die regelmatig de post naar het eiland vloog. Aan de bloot op haar vaders wang te zien, vond hij het ook leuk dat Diane zou komen. Kathy had wel eens eerder gedacht dat haar vader misschien verliefd op Diane was. Ze zou het niet erg vinden: haar moeder was al vier jaar geleden overleden en ze begreep dat haar vader niet de rest van zijn leven alleen wilde blijven. Zelf vond ze Diane erg aardig en als Diane inderdaad met haar vader zou trouwen, zou ze dat alleen maar leuk vinden.

"Komt Diane?" vroeg ze onschuldig toen haar vader het gesprek beëindigd had.

Hij glimlachte. "Ja, ze is weer precies op tijd!"

"Leuk," antwoordde Kathy in de hoop een reactie bij haar vader uit te lokken. Toen hij niets zei, voegde ze eraan toe: "Ik vind Diane aardig."

Nu glimlachte haar vader opnieuw. "Ik ook."

Kathy liep de controlekamer in om met de verrekijker te kijken of ze het kleine postvliegtuig al zag. Dat was niet het geval, dus liep ze weer terug naar buiten. Net op dat moment kwam de politie aanrijden. Er stapten twee agenten uit, waarvan één een koffertje bij zich had. Hij zette het neer en haalde een paar latex handschoenen eruit. Nieuwsgierig keek Kathy toe.

"Agent Brown en agent Cooke," stelde de andere agent zichzelf en zijn collega voor. "U had gebeld?"

Nick schudde de uitgestoken hand van de agent. "Ja, dat klopt. Nick James, dit is mijn dochter Kathy. Zij heeft de kist gevonden."

Agent Brown glimlachte naar Kathy. "Zo, vertel eens wat er gebeurd is!"

Kathy stak meteen van wal: "Ik ga heel vaak door het korenveld de heuvel over naar de rivier. Vandaag was Joel er ook en hij gooide die kist in de rivier. Joel is onze buurjongen," legde ze snel uit toen ze de niet-begrijpende blik van de agent zag. "Of nou ja, hij is niet echt onze buurjongen, maar degene die het dichtst in de buurt van ons woont."

Nick wees naar de rechterkant. "Daar is nog een boerderij. Joel woont daar met zijn vader. Ik heb hem nog nooit over zijn moeder gehoord. Ik heb ook geen idee of er nog andere mensen op de boerderij wonen."

Kathy vervolgde haar verhaal: "Omdat ik het gek vond, heb ik mijn vader gehaald en die heeft de kist uit de rivier gehaald. We hebben hem hier open-gemaakt en toen zagen we dat erin zitten en heeft mijn vader jullie gebeld."

"Normaal gesproken kom ik niet graag zonder toestemming aan andermans spullen, maar ik vond dit zo gek," legde Nick uit. "Ik dacht misschien dat het afval was waar ze vanaf wilden, want de vuilnisman komt hier niet zo vaak, maar dit had ik niet verwacht."

"Dat begrijp ik," bromde agent Brown. Agent Cooke was intussen naar de kist toegelopen en begon hem te onderzoeken.

"Heeft u de kist aangeraakt?" wilde hij weten.

Nick knikte. "Wij allebei toen we hem hierheen droegen. En ik nog eens met het openen van het deksel. Volgens mij heb ik de geweren niet aangeraakt, maar misschien per ongeluk met het pakken van het deksel."

"Dan moet ik van jullie alle twee vingerafdrukken nemen," zei agent Cooke meteen. Nick knikte en stak onmiddellijk zijn handen uit. Uit zijn koffertje